

Potem jih je malo pomečkal in jih jedel s kruhom. Otroci se z jedjo sploh radi igrate in ne pomislite, da nam jo daje Bog. Saj ga prosimo vsak dan: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh.“ In Bog nebeški se nas usmili in nam daje svojih darov.

Pepček pa si je mislil:

„Hej, tak bom kakor zamorec.“ Pa se je namazal s pomečkanimi jagodami po licih, čelu in bradi in je stekel v hišo k mamici, da bi se pokazal.

„Glejte me, tak sem kakor zamorec.“ Mamica so bili pa hudi, dasi Pepček tega ni pričakoval.

„Vidiš, tak si! Ali sem ti jih zato kupila? Pa vedno obljubljaš: saj bom priden, bom priden. Pa le ni nič. Marš, k potoku pa se umij!“

Pepček se je bal vode, silno bal, in ne vem, kaj bi bil rajši storil, samo da se mu ne bi bilo treba umiti. Pa sedaj je moral. Mamici se ni hotel zameriti. Šel je k potoku in med potjo ogledoval tudi umazane roke. Ko se je pa videl v bistri vodi, je spoznal, da je res grdo, če je kdo umazan. Pa če še ne veste: od borovnic ne gre proč zlepa. In Pepčku se je še dva dni poznalo, da je jedel borovnice in da je hotel biti zamorec.

Márijan.

Lipetov panj.

Povest. Spisal Juraj Pangrac.

(Dalje.)

3. O jej, sosed Marko ga ima!

Hudétov ded je spet mirno pokal tobak in škilil v čebele. Naenkrat povzdigne glavo in, kakor da bi se nečesa važnega domislil, reče: „Lipe, pa si spravi jeseni panj na soseda Marka kaščo, kaj?“

„To seve, da sem ga“, zatrdi Lipe, ki je ostal pri dedu, dasi ni kazalo, da bo še kak roj dopoldne. „To se ve, da sem ga“, zatrdi. „Pravzaprav . . . sam stric Marko ga je spravi na kaščo!“

„Tako, tako!“ izusti malomarno ded, pa se zamisli. Za nekaj trenutkov se pa zopet pričneta razgovarjati. In priklicala sta v spomin tisti srečni jesenski dan lanskega leta, ko je Lipe ves srečen ponesel na dom svojih staršev polno čebrico medú, in ko je romal na Markovo kaščo tisti osodni panj „Pastirček“ . . .

„Pastirček“ je namreč tehtal tisto jesen nekaj nad 20 *kg* dobre vage. Bil je do konca dodelan in čisto meden.

„Podri ‚Pastirčka‘!“ je rekel tedaj ded.

Lipe je premišljal, ali bi ga podrl ali ne. Je pa rekel Marko: „Nekaj medu moraš takó imeti, da ti žival ne zamre, če kaka nesreča pride.“

„Podri ga, pravim!“ reče zopet ded.

„No, ga pa bom!“ se je odločil zdaj Lipe. Sosed Marko mu pa pravi: „Ti še ne znaš, oče so pa stari in slabo vidijo, ti ga bom pa jaz podrl!“

„No-lè, prosim!“ je prikimal Lipe.

Marko odvzame zdaj panju dno in prednjo končnico, prežene čebele iz njega in jih porazpredeli med druge manj živalne panjove. Nato prime v roke dolgi in nakoncu zakrivljeni čebelarski nož spodrezalnik, spodreže satje v panju in ga zdevlje v poleg stoječo čebrico. — „Takó! Tu je zdaj med in tu panj“, reče, skončavši delo in si obriše roke.

Lipe zgrabi čebrico z medom in jo stisne k sebi. Menda se je bal, da bi je mu kdo na lepem ne iztrgal iz rok in je ne odnesel Bog ve kam. Za panj mu ni bilo toliko, vendar pa reče: „Kaj bo pa zdaj s panjem, kam ga bomo spravili?“

„Kam?“ je ponovil Marko. — „V hlev menda ne, in hiše še ne boš zidal, da bi ga ondi spravil. Lej, gor na kašči je prostora dovolj, gor ga zavleci!“

„Oh, stric Marko“, zaprosi Lipe, „oh, stric Marko, denite, denite vi panj na kaščo. Vam bom že kedaj povrnil to dobroto!“

Marko se je posmejal: „Seveda, za med se bojiš, stvarca nezaupljiva, kaj? — No le steci, steci z medom, kamor ti je drago, panj bomo že spravili!“

In prijel je Marko panj in ga nesel na kaščo, Lipe se mu je pa zahvaljeval, nato pa stekel. Srce se

mu je smejalo, ko je držal polno čebrico medu v rokah, kakor še nikdar ne v življenju. In ko je s to čebrico prestopil prag očetove hišice gori nad vasjo, se ni smejalo srce samo njemu samemu.

Takó je torej bilo lansko jesen, in tega sta se danes domislila Lipe in ded. „Dobro se spominjam tega, kakor da bi se bilo to zdaj-le godilo“, je pristavil še ded. „Kar vidim te še, kako si tiščal čebrico z medom k sebi tam le pod Markovo lipo, kjer smo trgali. Nato pa je Marko spravil praznega „Pastirčka“ na kaščo, ti si jo pa hitro pobrisal na vas. Še sedaj te vidim, kako si letel . . . G-hm! Stare so moje kosti, in slab sem, pa še enkrat bom zlezal gor na kaščo, da dobim panj. Gor mora biti, če ga ni nihče dol vzel, to je več kot gotovo!“

In ded je odkoracál.

Ko pa je koracál in kobácal na kaščo in zopet dol, pa panja ni bilo nikjer, mu je pa vendar-le ušlo z jezika, kar je tako tiščal v svojem srcu, mu je pa vendar-le ušlo in rekel je, tako je rekel: „Panja ni na kašči. Eden ga je moral s kašče vzeti. Kdo? — Marko!“

Lipetu pa je šlo po glavi: „Gor ga je del Marko. Panja pa zdaj ni gor; tak' ga je moral kdo dol vzeti. Če bi prišel tat, bi ne vzel ravno njegovega, druge bi pa vse popustil. In zajavkal je Lipe: „Ojej, Marko ga ima, soséd Marko ga ima!“ In stekel je k dedu in zopet zajavkal: „Ojej, Marko ga ima, soséd Marko ga ima!“

Ded pa je tedaj obstal sredi stopnjic. Resni njegov obraz mu je postal še resnejši. Dvignil je roko in žugal Lipetu: „Varuj se, Lipe, krivične sodbe! Ne dolži po krivem!“

Tako je torej žugal Lipetu, a sam ni bil boljši, sam je že tudi obsodil soseda . . .

Ojej, soséd Marko ga ima, soséd Marko ga ima, soséd Marko — tat! — — —

(Konec prih.)

